

— 16. veebruaril 1897 pühitses terve Ewangeliumi usu loodus tähisat pääwa — tähisa usumehe Willip Melanchthoni 400-aastast sündimisepäeva mälestust, fest usupuhastamise juures on tema soht Lutheruse förval. Ta oli suur loolimees, aga ta rahumees. Rahumees ta oli, aga suure osa omast elust pidi ta just sündimissele ohverdamas, et mitte raudmõõgaga, waid usumõõgaga. Ja see mõõk oli terav Melanchthoni käes. Armaatus Kristuse ja tema Ewangelliumi vastu oli Melanchthoni südames alati puhas luli tuld. Waissesti ja öndsasti lahus ta 19. aprillil 1560. Tema ihu on põrmulks saanud, aga ta waim elab, ta töö lestab edasi. Restku selle suure mehe mälestus meilegi lõustumata ja lõtsu meil förva ta sõnad: „Olge ühel meeleg, siis olete tugewad!“ — Märtši suu sees pääses Türgi ja Greelamaa wabel sõda lahti. Ju mitu aastat oli Türgiwalitsuse all olewas Kreeta saarel Kristlaste elu raskels muutunud, fest et Türlased sääl töissugu vägiwalla tööd tegi wad. Greelamaa ei suutnud seda enam lauemine päälit waadata, waid saatiks prints Georgi täsu all sõjawäge finna, et saart Türlase walitsuse alt wabastada. Aga suureriigid astusid wahale ja tafistastiwad Greedad selle juures. Müud ei jäänud Greedale muud nõu üle, kui Türgile sõda kuulutada, milles ta ise aga lõödud sai, fest et end selleks wâbe oli ette walmistanud, ja et soldatid wâga suured argpüsfid olisid, kes Türgi kuulide eest plehku paniwad. Suureritiide nõudmise pâale jäeti sõda tattu, aga rahusobitused festasid veel praegu — augusti kuul — edasi. — Ingliimaa piidustati juuniluul tuninganna 60-aastast walitsuse jubileumi, mis tauniste korda läts. Niisama ilusasti läts Saksamaal keiser Wilhelm I. 100-aastase sünnipäeva mä-

lestamine korda. — Norra õpetlane Nansen ja Rootsi õpetlane Andree on põhjanaba teed leida tatsuud. Esmene läis laewaga ja on ju tagasi tulinud, ennegi ilma, et naba leidnud oleks, teine läis õhulaewaga ja ei tea ta si praegu veel seogi midagi. Kas ta sihile jõudis ehl veel üleüldse elab, on teadmata. — Meie suures riigis on 1897 aastal mitmed suured walitsesjad läinud. Eriti Austria keiser, siis Saksa keiser ja viimales Brantsuse wabariigi president Haure. Kõliske õrgete külalistele vastuviimine oli wâga südamlit, isearanis aga Haure oma. Tema Peterburis viibimise ajaks — mil sa nende ridade sirjutaja sääl viibis — oli vâälinn otse ilu ja hõisfamise mereks muutunud. Kahju et pisemals sirjeldusess ruumi pole.

Põõrame lõpuks filmid sisa kodumaa poole, siis näeme, et siingi elu mitmeti on edenenud. Nimetada on Pärnu-Wiljandi. Walga raudtee avamine. Ra Tallinnast tahetalse Wiljandisse raudteed ehitada — lootused seti on hääb. — Meie ajalehtede keskel pole suurt muudatust sündinud, olgu siis, et Postimees enesele uue toimetaja, cand. jur. J. Tõnissoni, toimetajaks on saanud. Seltsi elu õitseb taunisti, isearanis on mitu uut põllumeeste seltsi juurde tulnud. Põltsamaal tahetasje põllutöötooli asutada; kahju ainult, et selle juures rahwa soovi filmis ei peeta ega tähele ei panda. — Ra turvastus on meid kodu otsinud. 2. mail sündis Pusa jaama juures suur raudtee õnnetus, misle juures palju inimesi surmasi. — Meie muidune elu edeneb jõudsasti; loolid teewad tasuga tööd ja sirjandus ajab mõnegi ilusa wõsu. Bodame, et tulewist meile veel paremat wilja fannab, seni aga palume: „Issand, õnnista ja hoia meid!“